

Fővárosi Ítéltábla

Az ügy száma:	5.Kf.700.341/2024/4.
A felperes:	Felperes (felperes címe)
A felperes képviselője:	Független Rendőr Szakszervezet (eljáró kamarai jogtanácsos: dr. Oláh Tamás) (felperesi képviselő címe)
Az alperes:	Győr-Moson-Sopron Vármegyei Rendőr- főkapitányság (9024 Győr, Szent Imre út 2-4.)
Az alperes képviselője:	dr. Székely György kamarai jogtanácsos
A per tárgya:	megbízási díjjal kapcsolatos közszolgálati jogviszonyból származó közigazgatási jogvita elbírálása
A fellebbezést benyújtó fél:	alperes (7. sorszám alatt)
A fellebbezéssel támadott határozat:	Győri Törvényszék 5.K.700.157/2024/6. számú ítélete

Í t é l e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 25.000 (huszonötezer) forint másodfokú perköltséget.

A fellebbezési illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A fellebbezés alapjául szolgáló tényállás

[1] A felperes a 2019. április 1-jétől 2022. március 31-ig tartó időszakban (a továbbiakban: peresített időszak) a helységi Rendőrkapitányság állományában körzeti megbízott beosztásban teljesített szolgálatot; körzeti megbízotti működési körzete település1, település2 és település3 települések voltak. A felperes a peresített időszakban rendszeresen, 2020. július hónap kivételével minden hónapban végzett a körzeti megbízotti beosztásához nem tartozóan a körzeti megbízotti működési körzetén kívül is járőri, járőrszolgálati és egyéb (átkísérési, őrzési, rendezvénybiztosítási, csapatszolgálati, határszolgálati) feladatokat, amelyek ellátásáért megbízási díj megfizetését kérte. Szolgálati panaszát az alperes vezetője megalapozatlanság miatt elutasította.

A felperes keresete

[2] A felperes keresetében az alperest a peresített időszak vonatkozásában – 2020. július hónap kivételével, azaz 35 hónapra számítottan – 1.014.580 forint megbízási díj és annak késedelmi kamata megfizetésére kérte kötelezni. A megbízási díj mértékét az illetményalap 75 %-ában határozta meg. Keresetének jogalapjaként a rendvédelmi feladatokat ellátó szervek hivatásos állományának szolgálati jogviszonyáról szóló 2015. évi XLII. törvény (továbbiakban: Hszt.) 71. § (1) bekezdés a)-c) pontjait jelölte meg.

[3] Perköltségigényét – a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet (a továbbiakban: IM rendelet) 4. § (1) bekezdés a) és b) pontjaiban foglaltakra tekintettel – 50.729 forint munkadíjban, és tárgyaláson való megjelenésenként 20.000 forint készkiadásban jelölte meg, ez utóbbi esetben hivatkozva az utazáshoz igénybe vett gépjármű fogyasztására, a kopási normára, valamint az autópálya és a parkolás díjára.

A mintaper

[4] Az elsőfokú bíróság előtt több, mint tíz olyan per indult, amelyek jogi és ténybeli alapja jelen perrel azonos volt, ezért azok egyikét (5.K.701.208/2022.) mintaperként bírálta el, amelyre figyelemmel az eljárását a mintaper elbírálásáig felfüggesztette. A bíróság a mintaperben hozott 5.K.701.208/2023/4. számú ítéletében a keresetet alaposnak találta, annak jogalapját érintően indokolásában megállapította, hogy a felperes a körzeti megbízotti beosztásához nem tartozó, az állománytábla szerinti más munkakörbe sorolt feladatok ellátásáért a Hszt. 71. § (1) bekezdésének c) pontja alapján megbízási díjra jogosult. A Fővárosi Ítéltábla a 4.Kf.700.436/2023/5. számú ítéletével a mintaperben hozott elsőfokú ítéletet helybenhagyta.

Az elsőfokú bíróság ítélete

[5] Az elsőfokú bíróság késedelmi kamattal növelt 1.014.580 forint megbízási díj megfizetésére kötelezte az alperest. Ítéletének jogalapját a mintaper eredményét alapul véve – a körzeti megbízotti szabályzatról szóló 26/2015. (XII. 9.) ORFK utasítás (a továbbiakban: KMB Szabályzat) 21., 22., 26. pontjaira figyelemmel – a Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontját és (5) bekezdését felhívva bírálta el. Megállapította, hogy a felperes a körzeti megbízotti beosztásához nem tartozó, az állománytábla szerinti más beosztás részét képező, a felek által nem vitatottan az általa csatolt kimutatásban foglaltak szerint ellátott feladatok elvégzéséért a Hszt. 71. § (1) bekezdésének c) pontja alapján megbízási díjra jogosult. A megbízási díj havi összegét a kereseti kérelemnek megfelelően, a rendvédelmi illetményalap 75 %-ában határozta meg arra figyelemmel, hogy a peresített időszakban a felperes körzeti megbízotti feladatai háttérbe szorultak; különböző típusú többletfeladatokat kellett ellátnia, ami számára nagyobb megterhelést jelentett és szélesebb szaktudást igényelt; a beosztása miatt az átkísérés számára kifejezetten tiltott volt; továbbá a megbízási díj mértéke a jelenlegi ár-értékviszonyok (infláció) alapján sem tekinthető eltúlzottnak.

[6] Kötelezte az alperest, hogy perköltségként fizessen meg a felperes részére – figyelemmel az IM rendelet 3., 4. §-ában foglaltakra – a pertárgyérték 5 %-ának megfelelő, 50.729 forint munkadíjat. Rögzítette egyúttal, hogy útiköltséget a felperes javára nem ítélt meg, miután tárgyalás tartására nem került sor.

A fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem

[7] Az alperes fellebbezésében az elsőfokú ítélet megváltoztatása mellett elsődlegesen a kereset elutasítását, másodlagosan – annak tartalma szerint – az összegszerűség tekintetében történő megváltoztatását, a megbízási díj mértékének az illetményalap 50 %-ában történő megállapítását kérte. Jogszabálysértésként a Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontját és (5) bekezdését, a tömeges bevándorlás okozta válsághelyzet Magyarország egész területére történő elrendeléséről, valamint a válsághelyzet elrendelésével, fennállásával és megszüntetésével összefüggő szabályokról szóló 41/2016. (III. 9.) Korm. rendeletet (a továbbiakban: Korm. rendelet), a belügyminiszter irányítása alá tartozó rendvédelmi feladatokat ellátó szervek hivatásos szolgálati viszonyban álló tagjai illetményének és egyéb juttatásainak megállapításáról, valamint a folyósítás szabályairól szóló 33/2015. (VI. 16.) BM rendelet (a továbbiakban: BM rendelet) 10. § (2) bekezdését, továbbá téves értelmezésként a KMB Szabályzat, valamint a Járőr- és Őrszolgálati Szabályzatról szóló 13/2017. (III. 24.) ORFK utasítás (a továbbiakban: Járőrszabályzat) egyes rendelkezéseit hivatkozta. Kifejtette, hogy a felperes a peresített időszakban átlagosan havi 4,42 alkalommal látott el működési körzeten kívüli szolgálati feladatokat, így ezen feladatok elvégzése azok csekély mértéke, eseti jellege miatt megbízási díjra való jogosultságot nem alapoz meg. A körzeti megbízott szolgálatteljesítési idejének legalább 70 %-ában közterületi tevékenység ellátására köteles, továbbá a körzeti megbízotti és a járőr beosztás feladatai nem különböznek számottevően, ebből következően a felperes járőri feladatokat az alaptevékenységének részeként, és nem a beosztásához nem tartozó többletfeladatként végzett. Hangsúlyozta, hogy a felperes munkaköri leírásában foglaltak szerint munkavégzésének helye a helységi Rendőrkapitányság területe. Utalt rá, hogy a KMB Szabályzat megalkotása óta számos új feladatot kellett a rendőrségnek megoldania, ami a személyi állomány átcsoportosítását indokolta; a Korm. rendelet szerinti válsághelyzet, a fokozott ellenőrzés, a különleges jogrend

elrendelése idejére a felperes a működési körzetéből jogszerűen került eseti jelleggel elvonásra. A Hszt. preambulumban foglaltakra hivatkozással kiemelte, hogy a rendvédelmi szervek hivatásos állományú tagjaitól a társadalom és a szolgálat magas szintű erkölcsi felelősséget, elkötelezettséget, érték- és normakövetést vár el, az általános működési rendtől eltérő feladatok ellátása a hivatásos állomány szolgálati kötelezettsége. A megbízási díj összegszerűsége körében a minimális, 50 %-os mértéktől való eltérést indokolatlannak találta, hangsúlyozva, hogy a magasabb besorolású, magasabb képesítési követelményeket előíró és magasabb díjazásra is jogosító körzeti megbízotti beosztásban dolgozó felperes számára – tekintettel szakmai felkészültségére, emberi és szakmai tapasztalataira – az alacsonyabb beosztáshoz tartozó feladatok végrehajtása jelentős többletterhelést nem jelentett, aránytalan sérelemmel nem járt. Az IM rendelet 4. § (1) bekezdés b) pontjára hivatkozással kifejtette végül, hogy álláspontja szerint a felperes jogszabályi háttér nélkül kívánt kopási normát, és nem a tényleges parkolási- és autópálya díjat, valamint az utazással eltöltött órákat érvényesíteni a költségei között; ráadásul helység2-helység3 viszonylatában a távolságot is tévesen – 7 kilométer eltéréssel – jelölte meg.

[8] A felperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte. A kiforrott bírói gyakorlatra utalással hangsúlyozta a körzeti megbízotti és a járőri beosztás különbözőségét. Nem tartotta alaposnak az alperesnek a fokozott ellenőrzés és a különleges jogrend elrendelésére hivatkozását sem. A megbízási díj 75 %-ban történő megállapításával kapcsolatban elismerte, hogy a járőr a körzeti megbízotti beosztásnál alacsonyabb beosztás, viszont egyéb tényezők (többletterhelés, több különböző feladattípus ellátása, feladatok időbeli terjedelme, kifejezetten tiltott feladatok elvégzése) a minimum összegnél nagyobb mértékű megbízási díjat indokoltak. Rámutatott, hogy tárgyalás hiányában készkiadást nem érvényesített, azt az elsőfokú bíróság így részére nem is ítélte meg.

A Fővárosi Ítéltábla döntése és annak jogi indokai

[9] A fellebbezés – az alábbiak szerint – nem alapos.

[10] A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú ítéletet a közigazgatási perrendtartásról szóló 2017. évi I. törvény (a továbbiakban: Kp.) 108. § (1) bekezdésében foglaltak alapján a fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem keretei között bírálta felül. Megállapította, hogy az alperes fellebbezésében az elsőfokú ítéletet a megbízási díj jogalapja és – annak tartalma szerint – összegszerűsége tekintetében is támadta. A Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontja és (5) bekezdése, a Korm. rendelet, továbbá a BM rendelet 10. § (2) bekezdése megsértésére hivatkozással azzal érvelt, hogy az elsőfokú bíróság ezen jogszabályi rendelkezések téves értelmezésével állapította meg a felperes megbízási díjra való jogosultságát. Az ítéltábla rámutat, hogy az ORFK utasítás szolgálati viszonyra vonatkozó szabály [Hszt. 2. § 30. pont], de nem jogszabály, így a KMB Szabályzat és a Járőrszabályzat egyes rendelkezéseinek (vagy egészének) helytelen értelmezésére történő hivatkozás önmagában fellebbezésre nem adott alapot [Kp. 99. § (1) bekezdés]. A másodfokú bíróság a felülbírálat során arra a jogi álláspontra jutott, hogy az elsőfokú ítélet a fenti jogszabályi rendelkezéseknek megfelel, az

elsőfokú bíróság döntésével és annak indokaival egyetértett. A fellebbezésben előadottakra tekintettel az alábbiakat emeli ki.

[11] A jogalap vitatása körében az ítéltábla rámutat, hogy az elsőfokú bíróság eljárását az 5.K.701.208/2022. számú mintaper eredménye szerint folytatta le, mivel az előtte fekvő ügy e mintapertől az 5.K.700.521/2023/4. számú eljárást felfüggesztő végzés fellebbezés hiányában történő jogerőre emelkedésére tekintettel, a felek által sem vitatottan sem jogi, sem ténybeli szempontból nem különbözött. A perben elbírálandó jogkérdés tárgyában a Fővárosi Ítéltábla a mintaperben 4.Kf.700.436/2023/5. számon hozott ítéletében kimondta, hogy „amennyiben a hivatásos állomány tagja a szolgálati beosztásához nem tartozó feladatokat saját beosztása alóli mentesítés nélkül, többletfeladatként látja el, a Hszt. 71. § (5) bekezdése szerinti megbízási díjra jogosult”.

[12] Elsőként az ítéltáblának azt kellett vizsgálnia, hogy a mintaper keretében hozott ítéletének mennyiben van kötőereje a fellebbezési eljárásban. A Kp. a mintaperben hozott ítélet kötőerejéről kifejezetten nem rendelkezik. A Kp. 33. § (2) bekezdésében szereplő rendelkezés szerint amennyiben a mintaperhez képest tény- és jogbeli azonosság van a mintaper után elbírálásra kerülő jogvitánál, a közigazgatási bíróság azt a mintaper eredménye szerint tárgyaláson kívül bírálhatja el. A Kúria a mintaperben hozott – felülvizsgálattal nem támadott – határozattól való eltérésről szóló 7/2024. JEH (Jpe.IV.60.056/2023/11. számú) határozatában rámutatott, hogy „a jogorvoslat lehetősége a Kp. szerint meghatározott körben megilleti a peres eljárás résztvevőit, a mintaperben hozott ítélet elleni felülvizsgálat elmaradása nem hat ki a mintaperben hozott ítélet alapján hozott további döntésekre. Az ítélt dolog (*res judicata*) elve nem érvényesülhet egy másik, akár más személyek között folyamatban lévő ügyben. A mintaperrel elérni kívánt hatékonysági, pergazdaságossági szempontok és a perkoncentráció elve az alkotmányos alapjogot nem írja felül, erre figyelemmel a jogorvoslat nem üresedhet ki”.

[13] Az ítéltábla a fent írtakra tekintettel a fellebbezési eljárásra – e körben a megbízási díj jogalapjára – vonatkozóan hangsúlyozza, hogy a mintaperben hozott – a Kúria előtt felülvizsgálati kérelemmel nem támadott – jogerős döntését a mintapertől jogi és ténybeli szempontból nem különböző jelen közigazgatási perben magára nézve irányadónak tartotta. Ennek oka, hogy a fellebbező alperes a perbeli első és másodfokú eljárásban nem vitatta jelen ügy mintaperhez való ténybeli és jogi azonosságát, nem tett előadást arra vonatkozóan, hogy a mintapertől eltérés mutatkozik, melyre figyelemmel a ténybeli és jogi azonosság fennállónak minősül. Az alperes fellebbezésében – a jogalap körében – nem kifogásolt olyan tényállási kérdést sem, melyet az elsőfokú bíróság a mintaperben foglaltaktól eltérően, tévesen értékelt avagy a mintaperben vizsgált jogkérdéstől eltérően és megalapozatlanul, hibásan vett figyelembe; e körben tanúsított jogsértésre sem hivatkozott. Mindezek következményeként az ítéltábla a megbízási díj jogalapját érintő mintaperben rögzített és a fellebbezéssel támadott elsőfokú ítéletben is levezetett jogértelmezést – az abban foglaltak megismétlése nélkül – a jelen perre is irányadónak tekintette. Ebből eredően a másodfokú bíróság – a konkrét tények szintjén – nem látott lehetőséget arra, hogy az alperes megbízási díj jogalapját érintő vitatását ebben a körben értékelhesse, az állított jogszabálysértést érdemben vizsgálhassa.

[14] A megbízási díj összegszerűsége körében az ítéltábla – eljárási jogszabálysértés megjelölése hiányában – kizárólag az alperes által felhívott anyagi jogi rendelkezésekre – a Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontjára és 71. § (5) bekezdésére, továbbá a BM rendelet 10. § (2) bekezdésére – tekintettel vizsgálhatta, hogy az elsőfokú bíróság a megbízási díj összegét jogszerűen állapította-e; az alperes azonban azt nem fejtette ki, hogy az általa előadottak ezen jogszabályi rendelkezések tükrében miként támasztják alá, hogy a megbízási díj összegének meghatározása jogszabálysértő módon történt. Az irányadó ítélkezési gyakorlat szerint a munkáltató mérlegelési jogkörébe tartozó kérdés, hogy az eredeti munkakör mellett ellátott többletfeladatokra tekintettel a megbízási díjat milyen mértékben határozza meg (Kf.VII.37.780/2020/5.). Az alperes nem állapított meg és nem fizetett megbízási díjat a felperesnek, ezért azt a bíróság mérlegelési jogkörében határozhatta meg. Az elsőfokú bíróság a rendvédelmi illetményalap 75 %-ában történő meghatározással a megbízási díj mértékére vonatkozó jogszabályi rendelkezéseket nem sértette meg, a mérlegelés törvényben biztosított kereteit nem lépte túl. Amennyiben az alperes az elsőfokú bíróság ítéleti mérlegelését nem tartotta megfelelőnek, fellebbezésében a megfelelő eljárási jogszabálysértés megjelölése mellett be kellett volna mutatnia, hogy az ítélet ezen álláspontja (az összegszerűségi meghatározás), milyen konkrét érvek és igazolt tények alapján minősül jogszerűtlennek. Azt kellett volna kimunkálnia, hogy az elsőfokú bíróság hol vétett mérlegelési hibát, melyek azok az elemek, körülmények, amelyeket nem vett figyelembe és amelyek – az értékelt körülmények figyelembevételével – más összegszerűségi eredményre vezettek volna.

[15] A felperesi előadással egyezően az ítéltábla megállapította, hogy az elsőfokú bíróság ítéletében készkiadást a felperes javára nem állapított meg, így az alperes e körben tett érvelése nem releváns.

[16] Mindezek alapján a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Kp. 109. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

[17] A másodfokú bíróság a Kp. 99. § (3) bekezdése értelmében a 35. § (1) bekezdése szerint alkalmazandó, a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 83. § (1) bekezdése alapján kötelezte a pervesztes alperest a felperes másodfokú eljárásban felmerült perköltségének megfizetésére, amelynek mértékét a Pp. 81. § (1)-(2) bekezdéseire, 82. § (3) bekezdésére, valamint az IM rendelet 4. § (1) és 3. § (2), (5) bekezdéseire figyelemmel állapította meg, amelynek során a felperes által felszámított költség összegét a pertárgy értékére, az ügy bonyolultságára, a felperes által benyújtott fellebbezési ellenkérelem elkészítésének munka- és időigényére, valamint a tárgyaláson kívüli elbírálásra tekintettel a felszámított összeggel arányban állónak ítélte.

[18] Az alperes az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (továbbiakban: Itv.) 5. § (1) bekezdés c) pontja alapján személyes illetékmentes, ezért a fellebbezési eljárási illetéket a Kp. 35. § (1) bekezdése alapján alkalmazandó Pp. 95. § (1) bekezdés c) pontjára és a Pp. 102.

§ (6) bekezdésére figyelemmel az állam viseli. A fellebbezési eljárási illeték összege az Itv. 39. § (1) bekezdése és 46. § (1) bekezdése alapján 81.166 forint.

[19] A Fővárosi Ítéltábla a fellebbezést a Kp. 99. § (3) bekezdése alapján alkalmazandó 77. §-a értelmében tárgyaláson kívül bírálta el.

[20] Az ítélet elleni fellebbezés lehetőségét a Kp. 99. § (1) bekezdése zárja ki.

Záró rész

Budapest, 2024. október 17.

dr. Bicskei Ildikó s.k.	dr. RácZ Krisztina s.k.	dr. Németh Andrea s.k.
a tanács elnöke, előadó bíró	bíró	bíró